

Kuba se pomalu uklidňuje. Přestává plakat. Maminka má jistě pravdu. Nechá se uložit do postele a přikrýt peřinou. Pod polštář si vsune oblíbeného plyšáka Žluťáka.

Maminka mu dá pusku. Tatínek ho pohladí po hlavě.

„Ničeho se neboj. Nejsi přece sám, kdo jde zítra poprvé do školy. Prvního září se chystají do tříd děti na celém světě! Číst a psát se musí naučit každý.“

Maminka s tatínkem odcházejí z pokoje.

„Mami!“ zavolá náhle Kuba. „Já mám hlad!“

Ano, má hrozný hlad. Vždyť ze samého strachu nevečeřel.

